

Annin *Lucy Maud Montgomeryová* vysněný domov

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Annin

vysněný domov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová
Annin vysněný domov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Annin

vysněný domov

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Annin

vysněný domov

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

*Věnováno Lauře – jako vzpomínka
na staré časy.*

V podkroví Zeleného domu

„Tak, a teď už se geometrií nebudu nikdy v životě zabývat, bohudík, nebudu ji už učit sama sebe ani kohokoli jiného,“ prohlásila Anna Shirleyová trochu pomstychtivě, zatímco vměštnávala poněkud opotřebovaný výtisk Euklidových *Základů* do veliké truhly plné knih. Pak za ním triumfálně zabouchla víko, usadila se na truhlu a očima šedýma jako ranní obloha se přes půdu Zeleného domu podívala na Dianu Wrightovou.

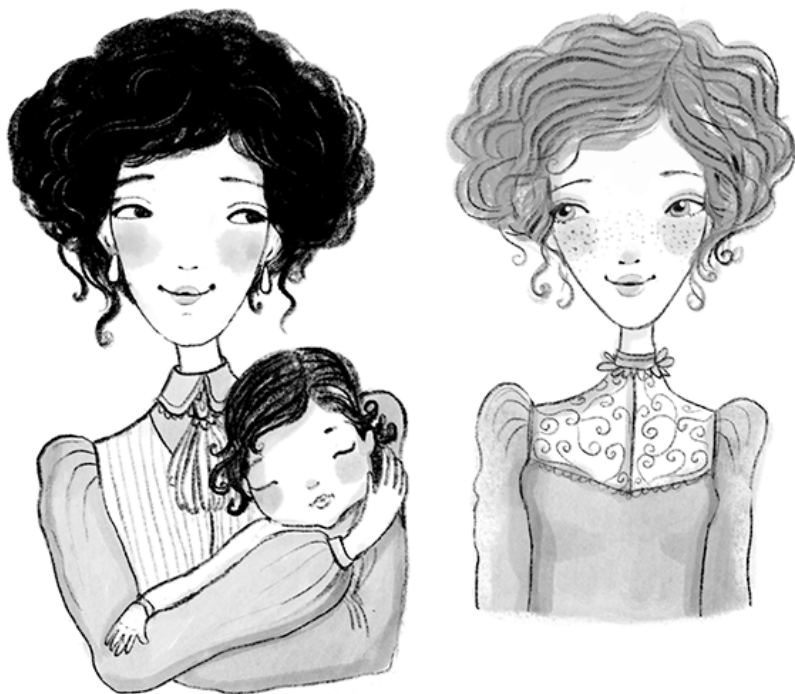
Podkroví bylo pohádkově plné stínů a náznaků, jak se také na podkroví sluší a patří. Otevřeným oknem, u kterého Anna seděla, dovnitř pronikal svěží, voňavý vzduch, prohrátý sluncem srpnového odpoledne; venku šuměly větve topolů houpané větrem; za nimi začínal les, kterým se proplétala Alej milenců, a starý sad, jehož jabloně dosud nesly úchvatnou, růžovou úrodu. A nad tím vším se přes modré jižní nebe klenulo ohromné pohoří sněhobílých mraků. Druhým oknem byl vidět záblesk vzdáleného modrého moře s bílou čepičkou – překrásný záliv svatého Vavřince, v němž se vznáší drahokamu podobný Abegweit – to je měkčí, lahodnější původní indiánský název ostrova známého už dávno pod prozaičtější přezdívkou: ostrov prince Edwarda.

Diana Wrightová byla teď o tři roky starší, než když jsme ji viděli naposledy, a za tu dobu začala vypadat víc jako vdaná paní. Její oči ale neztratily nic ze svého černého třpytu, a tváře s dloičky měla stejně růžové a akouzlující jako v dobách dávno minulých, kdy si s Annou v rozkvetlé zahradě přísahaly věčné přátelství. V náručí držela malou,

spící bytůstku s černými kudrnami, kterou avonleaský svět už dva šťastné roky znal jako „Aničku Kordélii“. Všem v Avonlea bylo přirozeně jasné, proč Diana pojmenovala děťátko Anna, ale Kordélií byli všichni stejnou měrou zmateni. Mezi příbuznými a přáteli Wrightových ani Barryových nikdy žádná Kordélie nebyla. Paní Andrewsová, žena Harmona Andrewse, předpokládala, že Diana to jméno vyčetla v nějakém laciném románu, a podívovala se, že Fred neměl dost rozumu, aby ho zakázal. Ale Diana s Annou se na sebe jen usmívaly. Dobře věděly, jak Anička Kordélie ke svému jménu přišla.

„Geometrii jsi odjakživa nesnášela,“ zavzpomínala Diana s úsměvem. „Asi jsi šťastná, že už nemusíš učit, vid’?“

„Učení jsem měla vždycky ráda, to jen geometrii ne. Ty tři uplynulé roky v Summerside byly krásné. Paní Andrewsová mi řekla, když jsem se vrátila, že manželský život mi nejspíš nebude připadat o tolik

lepší než učení, jak si představuju. Zjevně sdílí Hamletův názor, že je lepší „spíš nést zla přítomná než prchat k jiným, o nichž nevíme.“

Podkrovní prostor zaplnil Annin smích, stejně bezstarostný a neodolatelný jako dřív, jen s novou vrstvou líbeznosti a vyzrálosti. Marilla, která dole v kuchyni připravovala švestková povidla, ho slyšela a usmála se; hned nato si povzdechla, když si uvědomila, jak vzácně se ten milý smích bude v Zeleném domě ozývat v nadcházejících letech. Nic netěšilo Marillu víc než to, že si Anna vezme za muže Gilberta Blythea. Každá radost s sebou však musí nést drobný stín smutku. Během tří let v Summerside Anna jezdila domů o víkendech a prázdninách často, teď ale můžou doufat v návštěvu nanejvýš dvakrát do roka.

„Vůbec si to neber, co říká paní Andrewsová,“ uklidňovala ji Diana tónem ženy, která je přece vdaná už čtyři roky. „Manželský život má svoje lepší a horší chvíle, to je jasné. Nesmíš čekat, že všechno půjde pořád jako po másle. Ale můžu tě ujistit, Anno, že je to šťastný život, když si vezmeš toho správného člověka.“

Anna potlačila pobavený úsměv. Vždycky jí připadalo trochu legrační, když se Diana chovala, jako by byla ohromně zkušená.

Možná se tak budu chovat taky, až budu čtyři roky vdaná, pomyslela si. Ale snad mě toho uchrání můj smysl pro humor.

„Víte už, kde budete žít?“ zeptala se Diana a houpala přitom na ruku malou Aničku Kordélii tím nenapodobitelným mateřským pohybem, který Annino srdce, plné něžných, nikdy nevyslovených snů a tužeb, vždycky naplnil vzrušením – rovnou měrou čirým potěšením a zvláštním, nadpozemským bolem.

„Ano. Kvůli tomu jsem ti právě telefonovala, abys dnes přišla k nám. Mimochodem, pořád nemůžu uvěřit tomu, že v Avonlea vážně máme telefony. Zní to na naši milou, pomalou vesničku tak absurdně moderně a pokrokově.“

„Za to můžeme děkovat okrašlovacímu spolku,“ řekla Diana. „Kdyby se toho nechopili a nedotáhli to, nikdy by se sem telefonní linka nezavedla. Zvedlo se proti tomu tolik kverulantských hlasů, že by to dokázalo

odradit každého. Ale oni se nedali. Udělala jsi pro Avonlea báječnou věc, Anno, když jsi ten spolek založila. Té legrace, co jsme si užili na schůzích! A dá se vůbec zapomenout na ten modrý obecní sál nebo na Judsona Parkera, jak chtěl pomalovat ohradu reklamami na léky?“

„Nejsem si jistá, jestli jsem okrašlovacímu spolku za ten telefon tak docela vděčná,“ uvažovala Anna. „Já vím, je to ohromně praktické – snad dokonce o něco víc než naše stará technologie signalizace pomocí svíčky! A jak říká paní Ráchel, ‚Avonlea musí jít s dobou, tak je to.‘ Ale stejně tak nějak cítím, že nechci, aby moje milé Avonlea kazilo to, čemu pan Harrison říká ‚namoženosti moderní doby‘, když má chuť vtipkovat. Já bych tu raději všechno nechala přesně jako za starých dobrých časů. Což je bláhové – a sentimentální – a nemožné. Takže odteď budu s okamžitou platností moudrá a racionální a možná. Telefon, jak i pan Harrison přiznává, je ‚pořádně šikovná věcička‘ – i když každý hovor na lince nejspíš poslouchá nejmíň půl tuctu zvědavých duší.“

„To je na tom to nejhorší,“ povzdechla si Diana. „Je vážně protivné slyšet klapání sluchátek, kdykoli někomu voláš. Paní Andrewsová si prý nechala telefonní přístroj zapojit v kuchyni, aby mohla poslouchat každý hovor v Avonlea a přitom hlídat hrnce s večeří. A dneska, když jsi volala ty, jsem úplně zřetelně slyšela odbíjet ty podivné hodiny, co mají doma Pyeovi. Nepochybně nás odposlouchávala Josie nebo Gerta.“

„Tak proto jsi řekla: ‚Vy máte v Zeleném domě nové hodiny, že ano?‘ Vůbec jsem nechápala, co tím můžeš myslet. Ale jakmile jsi to vyslovila, uslyšela jsem v telefonu hlasité cvaknutí. To bylo asi sluchátko u Pyeových, jak s ním někdo energicky třísknul. Ale co, na Pyeovy nehleď. Jak říká paní Ráchel: ‚Pyeovi byli vždycky Pyeovi a vždycky taky budou, na věky věků, ámen.‘ Chci si teď povídat o příjemnějších věcech. Už totiž vím, kde bude můj nový domov.“

„Ach, Anno, a kde? Opravdu doufám, že někde blízko.“

„Ne-e, to je na tom to smutné. S Gilbertem se usadíme v přístavu Four Winds – šedesát mil odsud.“

„Šedesát! Stejně tak by to mohlo by šest set,“ zaúpěla Diana. „Já se teď nikdy nedostanu dál než do Charlotetownu.“

„Ale do Four Winds určitě přijet musíš. Je to nejkrásnější přístav na ostrově. Hned nad ním leží vesnička jménem Glen St. Mary, kde už padesát let ordinuje doktor David Blythe. To je Gilbertův prastrýc, víš? Chystá se jít do důchodu, a Gilbert má jeho praxi převzít. Svůj dům si ale doktor Blythe nechá, takže my ...

... budeme muset najít vlastní bydlení. Ještě nevím, kde přesně bude ani jak bude vypadat, ale v hlavě už mám svůj vysněný domeček dávno hotový – svůj rozkošný, maličký vzdušný zámeček.“

„A kam pojedete na svatební cestu?“ zajímala se Diana.

„Nikam. Netvař se tak zděšeně, nejmilejší Diano. Připomínáš mi paní Andrewsovou. Ta se bezpochyby nějak pohrdlivě vyjádří ve smyslu, že lidi, co si svatební ‚vejlet‘ nemůžou dovolit, by na něj skutečně jezdit neměli; a pak mi připomene, že Jane jela na svatební cestu do Evropy. Já chci strávit líbánky ve Four Winds, ve svém vlastním vysněném domově.“

„A jsi pořád rozhodnutá, že nebudeš mít ani jednu družičku?“

„Nemám, kdo by mi za družičku šel. Ty i Fil i Priscilla i Jane jste mě ve vdavkách předběhly; a Stella vyučuje až ve Vancouveru. Žádné jiné ‚sprízněné duše‘ nemám, a nikdo jiný mi za družičku jít nemůže.“

„Ale svatební závoj mít budeš, že ano?“ ujistňovala se Diana úzkostně.

„No jistěže ano. Bez něj bych se ani nemohla cítit jako nevěsta. Pamatuju si, jak jsem Matoušovi říkala – ten večer, co mě vezl do Zeleňého domu – že se nejspíš nikdy nevдам, protože jsem tak nehezka, že si mě nikdo nebude chtít vzít – leda nějaký misionář. Měla jsem takovou představu, že misionáři si nemůžou dovolit být zvlášť vybíraví,

co se týče krásy, pokud chtějí, aby byla jejich žena ochotná riskovat život mezi lidojedy. Mělas ale vidět toho misionáře, kterého si vzala Priscilla. Byl přesně tak pohledný a záhadný jako ti naši vysnění budoucí manželé, které jsme si spolu kdysi malovaly, Diano; byl to nejlépe oblékaný muž, jakého jsem kdy viděla, a do nebes vynášel Priscillinu ‚nadpozemskou, zlatavou krásu‘. Ovšem v Japonsku taky nejsou žádní lidojedi.“

„Tvoje svatební šaty jsou úchvatné,“ vydechla Diana nadšeně. „Budeš v nich vypadat jako královna, jsi tak vysoká a útlá. Jak jen to děláš, že jsi pořád tak štíhlá, Anno? Já jsem teď tlustější než kdy dřív – za chvíli nebudu mít už vůbec žádný pas.“

„Baculatost i útlost jsou zřejmě věcí předurčenou,“ řekla Anna. „Při nejmenším ti paní Andrewsová nemůže říct, co řekla mně, když jsem se vrátila ze Summerside. ‚No, Anno, ty jsi pořád stejná vyhublina.‘ Být ‚útlá‘ zní docela romanticky, ovšem ‚vyhublina‘ má docela jiné zabarvení.“

„Paní Andrewsová taky mluvila o tvójí svatební výbavě. Uznala, že ji máš zrovna tak pěknou jako Jane, i když zároveň dodala, že Jane si vzala milionáře, a ty si bereš ‚obyčejného mladého doktora bez vindry.‘“

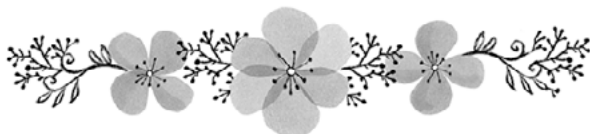
Anna se zasmála.

„Moje šaty do výbavy jsou vážně pěkné. Mám ráda krásné věci. Dodnes si pamatuju první hezké šaty, co jsem kdy měla – ty hnědé, co mi Matouš nechal ušít na školní koncert. Až do toho večera jsem měla jenom úplně ohavné hadry. Bylo mi, jako bych vstoupila do úplně nového světa.“

„To byl ten večer, kdy Gilbert recitoval ‚Bingena na Rýnu‘ a díval se přímo na tebe, když říkal ten verš ‚a ještě jinou, ne však *sestru*‘. A ty ses tak vztekala, protože si dal tvoji papírovou růžičku do náprsní kapsy! Tehdy by tě rozhodně ani nenapadlo, že si ho jednou vezmeš.“

„No, tohle je další příklad předurčení,“ zasmála se Anna, když se vydaly po schodech dolů.

Vysněný domov

Vzduch v Zeleném domě se chvěl větším nadšením než kdykoli předtím v celé jeho historii. Dokonce i Marilla byla viditelně rozrušená – což by se dalo považovat bezmála za nadpřirozený úkaz.

„V tomhle domě se svatba ještě nikdy nekonala,“ vysvětlovala napůl omluvně paní Ráchel Lyndeová. „Když jsem byla malá, slyšela jsem jednoho starého kněze říkat, že dům není skutečným domovem, dokud ho neposvětí narození dítěte, svatba a pohřeb. Úmrtí jsme tu měli – zemřeli tu můj otec i matka a taky Matouš; a dokonce se tu narodilo i dítě. Je to už dávno, zrovna jsme se sem nastěhovali, měli jsme tehdy chvíli ženatého nádeníka a jeho manželka tu porodila. Ale svatbu jsme tady ještě neměli nikdy. Je to tak zvláštní pomyšlení, že Anna teď bude vdaná. Pro mě je to pořád ta malá holčička, kterou Matouš před čtrnácti lety přivezl. Nemůžu uvěřit, že vyrostla a dospěla. Nikdy nezapomenu, jak jsem se tehdy cítila, když Matouš přivezl domů *děvče*. Zajímalo by mě, co se stalo s tím chlapcem, kterého bychom dostali, kdyby se nestala chyba. Ráda bych věděla, jaký osud ho potkal.“

„Nu, byla to šťastná chyba,“ mínila paní Ráchel Lyndeová, „i když si jistě pamatuješ, že byly doby, kdy mi to tak nepřipadalo – třeba ten první večer, kdy jsem se na Annu přišla podívat a ona ztropila pořádnou scénu. Od té doby se toho hodně změnilo, tak je to.“

Paní Ráchel si povzdychla, ale pak se hned zase rozjasnila. Když šlo o svatbu, byla paní Ráchel ochotná nechat minulost minulostí.

„Daruju Anně dva svoje háčkované přehozy,“ změnila téma. „Jeden hnědý proužkovaný a pak ten se vzorem ve tvaru lístečků. Prý zase

jdou strašně do módy. No, móda nemóda, nic hezčího než pěkný lístečkový přehoz si na postel v pokoji pro hosty nejde ani představit, tak je to. Musím je ale vyčistit. Od Tomášovy smrti je mám zabalené v bavlněných pytlích, určitě jsou teď hrozně zašedlé. Ale do svatby zbývá ještě měsíc, a rosa a sluníčko je nádherně rozjasní.“

Už jenom měsíc! Marilla si povzdechla a pak hrdě pronesla: „Já dám Anně půl tuctu tkaných koberců, které mám na půdě. Nikdy mě nenapadlo, že by je mohla chtít – jsou tak staromódní, dneska všichni chtějí drhané rohože. Ale ona si o ně řekla, prý by na podlahu nechtěla nic jiného. A pěkné jsou, to ano. Děkala jsem je pro ni z nejhezčích zbytků látek a vypletla jsem v nich pruhy. Strávila jsem tím posledních pár zim. A taky jí vyrobím tolik švestkových povidel, že bude mít ve spíži pořádnou zásobu nejmíň na rok. Je to vážně zvláštní. Ty naše švestky poslední tři roky neměly ani kvíteček, už jsem si říkala, že je můžeme rovnou porazit. Ale teď na jaře byly celé bílé a švestek se urodilo tolik, že to za celý život v Zeleném domě nepamatuju.“

„Díkybohu, že se Anna s Gilbertem opravdu nakonec vezmou. Vždycky jsem se za to modlila,“ poznamenala paní Ráchel tónem, který naznačoval, že její modlitby v tom jistě sehrály velkou roli. „Moc se mi ulevilo, když se ukázalo, že si opravdu nevezme toho mládence z Kingsportu. Bohatý byl, to ano, a Gilbert je chudý – alespoň prozatím; ale aspoň je to chlapec z ostrova.“

„Hlavně je to Gilbert Blythe,“ zdůraznila Marilla spokojeně. Marilla by radši umřela, než by nahlas vyslovila to, co jí od Gilbertova nejtěplejšího dětství vždy blesklo hlavou, kdykoli se na něj podívala – totiž že nebýt její dávné, předávné paličaté pýchy, Gilbert mohl být *jejím* synem. Marilla cítila, že Gilbertovým sňatkem s Annou se její vlastní mladická chyba tak nějak napraví. Z té staré trpkosti nakonec vzešlo něco velmi dobrého.

Anna sama se cítila tak šťastná, až ji to skoro děsilo. Dávná lidová moudrost praví, že bohové neradi vidí, když jsou pozemšťané až příliš šťastní. Přínejmenším to rozhodně platí o některých *lidských* bytostech. Dvě takové za jednoho fialkového soumraku sestoupily k Anně

a snažily se propíchnout duhovou bublinu její radosti, seč jim síly stačily. Jestli si Anna myslí, že mladý doktor Blythe je nějaká výhra, nebo si snad představuje, že je do ní pořád tak zakoukaný, jako když byl úplný mládíček, je přeci jejich povinností jí celou věc ukázat v jiném světle. Přesto tyto dvě ctnostné dámy nebyly Anninými nepřítelkyněmi; naopak, měly ji ve skutečnosti velmi rády, a kdyby ji ohrožoval kdokoli jiný, bránily by ji jako svou vlastní. Lidskou povahu nemůže nikdo donutit, aby byla konzistentní.

Paní Inglisová – rozená Jane Andrewsová, abychom citovali *The Daily Enterprise* – přišla s matkou a paní Bellovou, manželkou Jaspera Bella. V Janině nitru se mléko lidské laskavosti ještě nesrazilo působením dlouhých let manželského handrkování. „Měřicí provazce jí padly v kraji blaha.“ Její manželství bylo šťastné, přestože (jak by řekla paní Ráchel Lyndeová) si vzala milionáře. Bohatství ji nezkažilo. Byla to stále ta mírná, milá, růžovolící Jane, stejně jako v dobách jejich dívčího čtyřlístku; radovala se společně se svou starou přítelkyní a o všechny detaily výbavy nastávající nevěsty se zajímala stejně upřímně, jako by se mohly rovnat hedvábné, drahokamy zdobené nádhře, kterou dostala ke vstupu do manželství ona sama. Jane nebyla mimořádně nadaná a nejspíš za celý život nevyslovila jedinou myšlenku, která by stála za pozornost; ale také nikdy nikomu neublížila – a to je sice možná talent záporný, nicméně vzácný a záviděníhodný.

„Takže Gilbert tě přeci jen nakonec nepustil k vodě,“ řekla paní Andrewsová a zvládla přitom tónem hlasu vyjádřit jistý údiv. „Je fakt, že Blytheovi většinou drží slovo za všech okolností, když už jednou něco slíbí. Tak se podívejme – tobě je pětadvacet, vid', Anno? Když já byla mladá, pětadvacítka už byla velký milník. Ale ty vypadáš pořád docela mladě. U zrzek to tak bývá.“

„Zrzavé vlasy jsou teď velmi módní,“ řekla Anna a pokusila se o úsměv, ale její tón byl dost chladný. Život ji naučil smyslu pro humor, který jí pomáhal z mnohých nesnází; proti poznámkám o svých vlasech se ale dosud obrnit nedokázala.

„Pravda, pravda,“ uznala paní Andrewsová. „Jeden nikdy neví, jaké podivnosti přijdou do módy příště. No, Anno, tvoje výbava je moc pěkná, velmi vhodná pro tvé postavení, že ano, Jane? Doufám, že budeš šťastná. Přeju ti jen to nejlepší. Dlouhé zasnuby nedopadají vždycky dobře. Ovšem ve vašem případě to samozřejmě bylo jasné.“

„Gilbert vypadá na doktora hrozně mladistvě. Bojím se, že mu lidi nebudou moc důvěřovat,“ předpovídala paní Bellová chmurně. Pak pevně stiskla rty, jako by vyslovila, co považovala za svou povinnost, a její svědomí tak bylo čisté. Paní Bellová byla ten typ ženy, co má vždycky na klobouku neúhledné černé pero a po krku se jí plazí neuspořádané prameny vlasů.

Annino povrchní těšení se z pěkné svatební výbavy se tak dočasně zakalilo; hluboké štěstí pod povrchem to však narušit nemohlo. Drobné popichování madam Bellové a Andrewsové bylo dočista zapomenuto, když o něco později přišel Gilbert a společně se šli projít dolů k břízám u potoka, které byly v době Annina příchodu do Zeleného domu pouhé sazeničky, ale nyní z nich vyrostly vysoké, slonovinově bílé sloupy tvořící vílí palác plný zbytků denního světla a hvězd. V jejich stínu si Anna s Gilbertem povídali o svém novém domově a společném životě.

„Našel jsem pro nás hnízdečko, Anno.“

„Opravdu? A kde? Snad ne přímo ve vesnici. To by se mi moc nelíbilo.“

„Ne. Přímo ve vesnici žádný volný dům nebyl. Tohle je malý bílý domeček na pobřeží u přístavu, na půl cesty mezi Glen St. Mary a Four Winds Point. Není úplně nejlip dostupný, ale jakmile budeme mít zavedený telefon, nebude to tolik vadit. A polohu má nádhernou. Hledí přímo na západ, a přímo před ním je ta veliká, modrá přístavní zátoka. A nedaleko jsou písčné duny. Fouká přes ně mořský vánek a stříká na ně vodní tříšť z vln.“

„Ale co samotný domek, Gilberte – náš první domov? Jaký je?“

„Není moc velký, ale bude nám stačit. V přízemí je parádní obývací pokoj s krbem, jídelna s výhledem na přístav a malý pokojík, který mi

bude stačit jako pracovna. Je asi šedesát let starý – je to nejstarší dům ve Four Winds. Ale je dobře udržovaný a asi před patnácti lety ho celý zrekonstruovali – má nové šindele, omítky i podlahy. A celkově je dobře postavený. Vyrozuměl jsem, že se s ním pojí nějaký romantický příběh, ale ten člověk, od kterého jsem dům pronajal, nevěděl, o co přesně šlo. Říkal, že tu starou historii už zná jenom kapitán Jim.“

„Kdo je kapitán Jim?“

„Správce majáku na Four Winds Point. Ten maják se ti bude líbit, Anno. Jeho světlo se otáčí a probleskuje soumrakem jako nějaká úchvatná hvězda. Je na něj vidět z okna obývacího pokoje i od vchodových dveří.“

„A komu ten dům vlastně patří?“

„Je v majetku presbyteriánské církve v Glen St. Mary, pronajal jsem ho od místního předsednictva. Ale donedávna patřil jedné velmi staré

dámě, Elizabeth Russellové. Zemřela loni na jaře, a protože neměla žádné blízké příbuzné, odkázala majetek místní farnosti. Její nábytek je pořád v domě, většinu jsem ho odkoupil – v podstatě za hubičku, protože je tak staromódní, že by ho předsednictvo jinak prý neprodalo. Místní mají radši přepychový brokát a příborníky se zrcadly a ornamenty, mám dojem. Ale nábytek paní Russellové je kvalitní a jsem si jistý, že se ti bude líbit.“

„Zatím to všechno zní dobře,“ přikývla Anna opatrně, ale souhlasně. „Ale Gilberte, jen o nábytku se žít nedá. Nezmínil jsi jednu velmi podstatnou věc. Jsou kolem domu *stromy*?“

„Spousty, ty moje vílo! Za domem je velký jedlový háj, příjezdovou cestu lemují po obou stranách černé topoly a kolem překrásné zahrady roste prstenec bílých bříz. Hlavní vchod vede přímo do zahrady, ale pak je tam ještě jeden vstup – malá branka zavěšená mezi dvěma jedlemi. Panty jsou na jednom kmeni a západka na druhém. A jejich větve se nad hlavou spojují do klenby.“

„Ach, to mám radost! Nemohla bych žít na místě bez stromů – vnitřně bych hladověla. Ale asi nemá smysl se tě ptát, jestli je tam někde poblíž potok. *To* už bych vážně chtěla příliš.“

„Ale on tam *je* – a dokonce protéká jedním rohem naší zahrady.“

„V tom případě,“ prohlásila Anna s dlouhým povzdechem plným hlubokého uspokojení, „je právě tenhle dům, který jsi nám našel, jistojistě můj vysněný domov.“

V krajině plné snů

„Už ses rozhodla, kdo všechno bude na svatbě, Anno?“ zeptala se paní Ráchel Lyndeová, která právě pilně obšívala jídelní ubrousky. „Měly by se co nejdřív rozestat pozvánky, i kdyby měly být jen neformální.“

„Nechci zvát moc lidí,“ řekla Anna. „Rádi bychom, aby obřadu přihlíželi jenom naši nejmilejší. Gilbertova parta, pan a paní Allanovi a pan a paní Harrisonovi.“

„Byly doby, kdy bys sotva jmenovala pana Harrisona mezi svými nejbližšími přáteli,“ poznamenala suše Marilla.

„Je pravda, že při prvním setkání jsem si ho dvakrát nezamilovala,“ uznala Anna a musela se při té vzpomínce zasmát. „Ale když jsme se poznali líp, zlepšilo se to, a paní Harrisonová je vážně zlatá. Samozřejmě pozveme i slečnu Levanduli a Paula.“

„Tak oni se nakonec rozhodli přijet v létě na ostrov? Myslela jsem, že se chystají do Evropy.“

„Rozmysleli si to, když jsem jim napsala, že se budu vdávat. Dneska mi od Paula přišel dopis. Píše, že ať to s Evropou dopadne jakkoli, na moji svatbu *musí* přijet.“

„To dítě si z tebe vždycky dělalo modlu,“ prohodila paní Ráchel.

„Z toho ‚dítěte‘ je dnes devatenáctiletý mladík, paní Lyndeová.“

„Jak ten čas letí!“ zněla pronikavě originální odpověď paní Lyndeové.

„Možná s nimi přijede i Charlotta Čtvrtá. Vzkázala mi po Paulovi, že dorazí, pokud ji manžel pustí. Zajímalo by mě, jestli pořád nosí ty ohromné modré mašle a taky jestli jí manžel říká Charlotto, nebo

Leonoro. Moc ráda bych ji na svatbě měla. Na jedné svatbě už jsme spolu byly, dávno již tomu. Příští týden by měli dorazit do Chaloupky ozvěn. Pak je tu Fil a její reverend Jo –“

„Zní to hrozně, Anno, když takhle mluvíš o pastorovi,“ pokárala ji paní Ráchel.

„I jeho žena mu tak říká.“

„Taky by měla mít víc úcty k jeho svatému povolání,“ opáčila paní Ráchel.

„Vás jsem už taky slyšela pastory docela ostře kritizovat,“ škádlila ji Anna.

„Ano, ale já to dělám zbožně,“ bránila se paní Lyndeová. „Nikdy bys mě neslyšela dávat pastorovi *přezdívky*.“

Anna potlačila úsměv.

„Pak je tu Diana a Fred a malý Fredík a Anička Kordélie – a Jane Andrewsová. Chtěla bych tam mít i slečnu Staceyovou a tetu Jamesinu a Priscillu a Stellu. Ale Stella je ve Vancouveru, Pris je v Japonsku a slečna Staceyová se vdala do Kalifornie a teta Jamesina odjela do Indie zkoumat misionářskou práci svojí dcery, i když se šíleně bojí hadů. Je to vážně děs, jak se lidé rozptýlí po celé zeměkouli.“

„Náš Pán tohle nikdy nezamýšlel, tak je to,“ prohlásila paní Ráchel sebejistě. „Za mých mladých let lidi vyrostli a vzali se a usadili na stejném místě, nebo přinejmenším nedaleko. Díkybohu, že aspoň ty, Anno, na ostrově zůstáváš. Bála jsem se, že Gilbert bude hned po promoci chtít zmizet někam na druhý konec světa a odtáhne tě s sebou.“

„Kdyby všichni zůstali na místě, bylo by tam brzy hodně těsno, paní Lyndeová.“

„Ach, já se s tebou nebudu hádat, Anno. *Já* nemám titul. V kolik hodin má být obřad?“

„Rozhodli jsme se, že ve dvanáct – svatba v pravé poledne, jak se píše ve společenských rubrikách. Tak stihneme večerní vlak do Glen St. Mary.“

„A vezmete se v parádním pokoji?“

„Ne – leda že by přšelo. Chceme se brát v sadu – s modrým nebem nad hlavou a zářícím sluncem všude kolem. Víte, kdy a kde bych se vdávala ze všeho nejraději, kdyby to šlo? Za úsvitu – za úsvitu v červnu, při nádherném východu slunce, když jsou zahrady plné rozkvetlých růží; vyběhla bych ven za Gilbertem, společně bychom šli do samého srdce bukového lesa – a tam bychom se vzali, pod zelenou klenbou, jako v nějaké úchvatné katedrále.“

Marilla si nesouhlasně odfrkla a paní Lyndeová vypadala přímo šokovaně.

„Ale to by bylo strašné podivínství, Anno. Snad by to ani nebylo legální. A co by řekla paní Andrewsová?“

„Ach ano, tady vážne to,“ vzdychla Anna. „V životě je tolik věcí, které nemůžeme dělat ze strachu, co by na to řekla paní Andrewsová. Opravdu jest toho žel a žel, že jest to pravda.‘ Jak báječné věci by se daly podnikat, nebýt paní Andrewsové!“

„Občas mi, Anno, připadá, že ti tak úplně nerozumím,“ postěžovala si paní Lyndeová.

„Anna je odjakživa romantická duše, to víš,“ řekla Marilla omluvně.

„No, tak z toho ji manželský život dozajista vyléčí,“ uklidnila ji paní Ráchel.

Anna se jen zasmála a šla se projít do Aleje milenců, kde si ji našel Gilbert; nezdálo se, že by se příliš obávali – nebo doufali – že se jejich duše manželstvím vyléčí z romantičnosti.

Obyvatelé Chaloupky ozvěn přijeli následující týden, a celý Zelený dům se chvěl potěšením z této návštěvy. Slečna Levandule se za tři roky od poslední návštěvy na ostrově změnila tak málo, jako by uplynul sotva den a noc. Když ale Anna uviděla Paula, zalapala po dechu. Je vůbec možné, aby ten vysoký, krásný muž byl ten samý malý Paul, kterého kdysi učila v avonleaské škole?

„Vedle tebe si najednou přijdu hrozně stará, Paule,“ řekla mu. „Musím teď k tobě zvedat hlavu!“

„Vy nikdy nebudete stará, paní učitelko,“ odpověděl Paul. „Patříte mezi ty šťastlivce, kteří pili z fontány mládí – stejně jako moje máti

Levandule. A víte co? Až budete vdaná, *nebudu* vám říkat paní Blytheová. Pro mě budete vždycky paní učitelka – ta, která mě naučila ty nejdůležitější věci v životě. Chci vám něco ukázat.“

To něco byl kapesní zápisník plný básní. Paul některé své krásné představy zhmotnil do veršů, a redaktori časopisů nebyli v jeho případě až tak odmítaví, jak se o nich někdy soudí. Anna četla Paulovy básně se skutečným potěšením. Byl v nich velký půvab a příslib velikosti.

„Ty budeš jednou slavná, Paule. Vždycky jsem snila o tom, že budu mít slavného žáka. Původně to tedy měl být univerzitní rektor – ale skvělý básník bude ještě lepší. Jednou se budu moct chvástat, že jsem kdysi dávala výprasky ctěnému Paulu Irvingovi. Jenže já ti nikdy výprask nedala, že ne, Paule? Taková promarněná příležitost! Určitě jsem tě ale aspoň někdy nechala po škole, aspoň myslím.“

„I vy možná budete slavná, paní učitelko. Za poslední tři roky jsem viděl v tisku spoustu vašich textů.“

„Ne. Já vím, co dokážu. Umím psát pěkné, zábavné povídečky, jaké děti milují a redaktori za ně posílají velmi vítané šeky. Ale nic velkého nesvedu. Moje jediná šance, jak se stát nesmrtelnou, je najít si místečko ve tvých pamětech.“

Charlotta Čtvrtá sice odložila modré pentle, ale pihatá byla pořád stejně.

„Nikdy bych si nepomyslela, že si nakonec vezmu Amíka, slečno Shirleyová, madam,“ přiznala. „Ale člověk nikdy neví, co ho potká, a nakonec on za to nemůže. Už se tak narodil.“

„I z tebe je teď přeci Američanka, když sis ho vzala, Charlotto.“

„Slečno Shirleyová, madam, to tedy *ne!* Nebyla bych, ani kdybych si vzala tucet Amíků! Tom je celkem milý. A taky jsem si říkala, že nemůžu být moc vybíravá, protože další šanci už bych taky nemusela mít. Tom nepije a nestěžuje si, že musí mezi jedním a druhým jídlem taky pracovat, a když se to vezme kolem a kolem, jsem spokojená, slečno Shirleyová, madam.“

„A oslovuje tě Leonoro?“ zajímala se Anna.

„Propána, to ne, slečno Shirleyová, madam. Já bych ani nevěděla, na koho to mluví. Když jsme se brali, musel samozřejmě pronést: ‚Beru si tě, Leonoro,‘ a já vám říkám, slečno Shirleyová, madam, od té doby mám strašlivý pocit, že vlastně ani nemluvil na mě a že ve skutečnosti vůbec nejsem doopravdy provdaná. No a teď se tedy vdáváte vy, slečno Shirleyová, madam? Vždycky jsem si říkala, že by bylo pěkné si vzít doktora. Moc by se to hodilo, když budou mít děti spalnicky nebo zánět průdušek. Můj Tom je obyčejný zedník, ale má vážně dobrou povahu. Když jsem mu řekla, víte, povídám mu: ‚Tome, můžu jet na svatbu slečny Shirleyové? Pojedu tak či tak, ale radši bych s tvým svolením,‘ tak on na to jenom: ‚Dělej si, co chceš, Charlotto, a já budu taky.‘ Takový manžel je vážně dobrá věc, slečno Shirleyová, madam.“

Filipa a její reverend Jo dorazili do Zeleného domu den před svatbou. Anna s Fil se vášnivě přivítaly, načež se ponořily do příjemného přátelského hovoru o všem možném, co bylo i co bude.

„Královno Anno, vypadáš stejně královsky jako vždycky. To já jsem po dětech strašlivě zhubla. Nejsem už ani z poloviny tak hezká jako dřív; můj Jo je ale myslím rád. Takhle mezi námi není takový kontrast, chápeš. Ach, to je tak dokonalé, že si budeš brát Gilberta! Roy Gardner by vůbec nebyl ten pravý. Teď už je mi to jasné, i když tehdy jsem byla hrozně zklamaná. Víš, Anno, ale k Royovi ses nezachovala vůbec hezky.“

„Co jsem tak slyšela, zotavil se z toho docela dobře,“ usmála se Anna.

„Ach, to ano. Je ženatý a jeho manželka je zlatíčko a jsou spolu dokonale šťastní. Všechny věci společně spějí k vyššímu dobru. Říká to můj Jo i Bible Svátá, a to jsou dvě docela dobré autority.“

„A co Alec a Alonzo – jsou už ženatí?“

„Alec je, ale Alonzo ne. Jak se mi teď vrací ty krásné dávné dny u Patty, když s tebou mluvím, Anno! Takové zábavy jsme si užily!“

„Bylas v poslední době u Patty?“

„Ano, chodím tam často. Slečna Patty a slečna Marie vysedávají

u krbu a pletou, stejně jako dřív. A to mi připomíná – přivezli jsme ti od nich svatební dárek, Anno. Hádej, co to je.“

„Nemám tušení. Jak vůbec vědí, že budu mít svatbu?“

„Já jsem jim to řekla. Byla jsem u nich zrovna minulý týden. A tolik je to zajímavé! Předevčím mi slečna Patty poslala zprávu, že se mám zastavit; a pak mě požádala, abych ti dovezla její dárek. Co by sis z domu slečny Patty bývala nejvíc přála, Anno?“

„Nechceš snad říct, že mi slečna Patty poslala svoje porcelánové psy?“

„To si piš. Jsou u mě v kufru. A taky mám pro tebe dopis. Vydrž chvíličku, donesu ho.“

„Milá slečno Shirleyová,“ psala slečna Patty, „s Marií nás velmi zajala zpráva o Vašem nadcházejícím sňatku. Přejeme Vám z celého srdce jen to nejlepší. My jsme se nikdy nevdaly, ale nijak nám nevadí, pokud se k tomu rozhodnou jiní. Posíláme Vám svoje porcelánové psy. Chtěla jsem Vám je odkázat v závěti, protože se zdálo, že jste si je velice oblíbila. Ale s Marií předpokládáme, že budeme ještě docela dlouho žít (dá-li Pánbůh), proto jsem se rozhodla Vám psy darovat, dokud jste ještě mladá. Jistě jste nezapomněla, že Gog je ten, co má hlavu otočenou napravo, a Magog ten, co se dívá nalevo.“

„Jen si je představ, ty dva úžasné pejsky, jak sedí u krbu v mém vysněném domově,“ zvolala Anna nadšeně. „Něco takhle báječného jsem tedy vůbec nečekala.“

Večer celý Zelený dům bzučel přípravami na nadcházející den; za soumraku se ale Anna vykradla ven. V poslední neprovdaný den ji čekala jedna drobná pouť, kterou musela vykonat sama. Zašla k Matoušovu hrobu na malém, topoly chráněném avonleaském hřbitůvku, a chvíli tiše pobyla s dávnými vzpomínkami a nesmrtelnými city.

„Kdyby tu byl Matouš s námi, byl by zítra tak šťastný...“ zašeptala. „Ale já věřím, že o tom ví a je rád – tam někde jinde. Četla jsem, že ‚naši zemřelí nejsou skutečně mrtví, pokud nejsou zapomenuti‘. Matouš pro mě nikdy nebude mrtvý, protože na něj nikdy nezapomenu.“

Květiny, které přinesla, nechala položené na jeho hrobě, a pomalu

Gog a Magog

se vydala z dlouhého kopce zpátky dolů. Byl příjemný večer plný lahodných světel a stínů. Na západě oblohu pokrývaly jako rybí šupiny drobné mráčky – karmínově a jantarově zbarvené, oddělené dlouhými pruhy nebe barvy zelených jablíček. Pod nimi se v zapadajícím slunci jasně třpytila mořská hladina a od zlatohnědého pobřeží se nesl neutichající chór oceánských vod. Všude kolem Anny ležely v měkkém, krásném venkovském tichu kopce a pole a lesy, které už tolik let znala a milovala.

„Historie se opakuje,“ poznamenal Gilbert, když se k Anně u Blytheovic vrat přidal. „Pamatuješ si naši první společnou procházku z tohoto kopce, Anno – vlastně naši vůbec první společnou procházku?“

„Vracela jsem se za soumraku od Matoušova hrobu – a tys v tu chvíli vyšel z vrat; a já po letech spolkla svoji pýchu a promluvila s tebou.“

„A mně se otevřely brány nebeské,“ dodal Gilbert. „Od té chvíle jsem se těšil na další den. Když jsem tě toho večera zanechal u vašich vrat a šel zpátky domů, byl jsem nejšťastnější kluk na světě. Anna mi odpustila.“